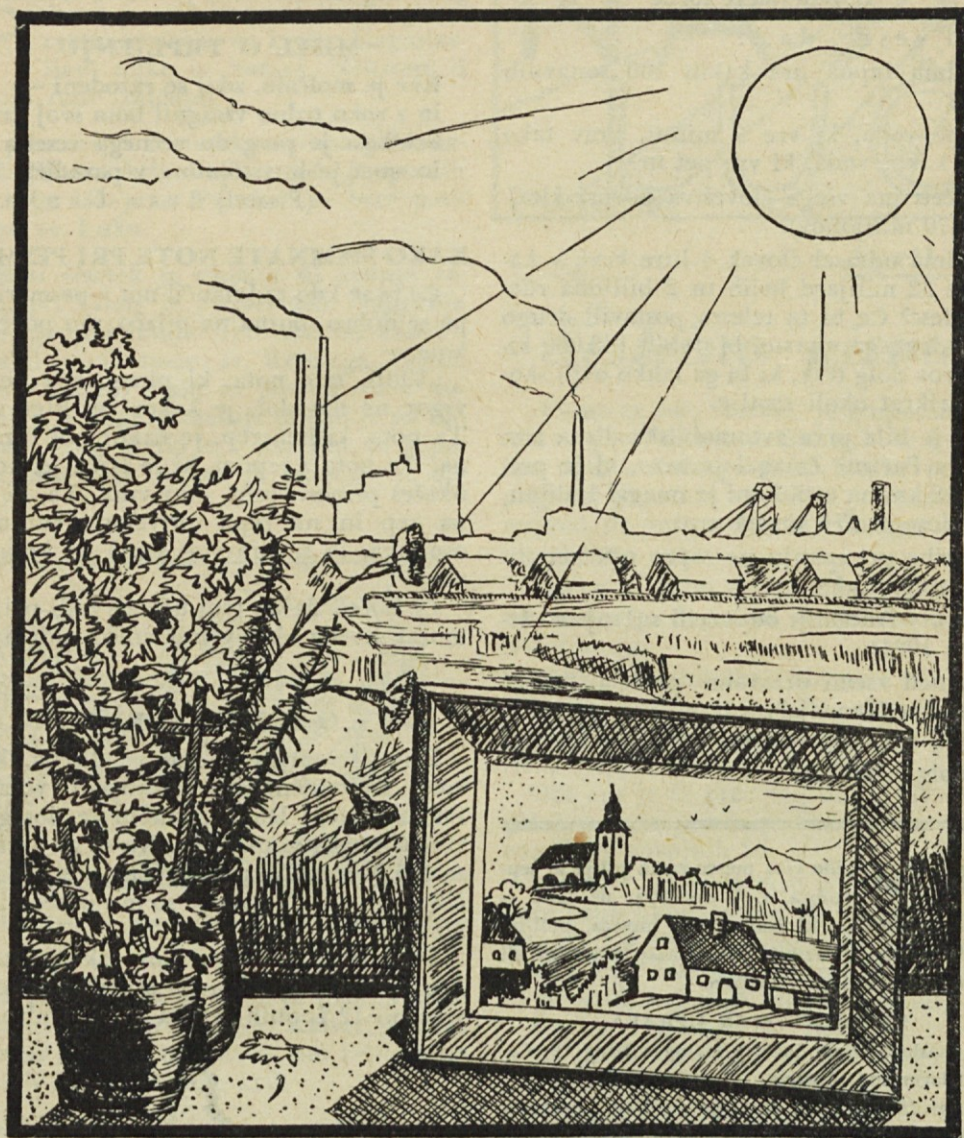

NAŠA LUČ

ŠTEVILKA 4 — APRIL 1955

Velikonočni drobiž

Iz Janežičeve torbe

Ali veste, da...

...ima žepna ura kakih 100 sestavnih delov?

...je voda, ki vre 5 minut, prav tako vroča kakor voda, ki vre pet ur?

...četrtna vsega človeštva govori kitajsko (470 milijonov)?

...ima odrasel človek 4 litre krvi, v kateri je 32 milijard belih in 2 bilijona rdečih telesc? Če bi ta telesca postavili drugo poleg drugega v vrsto, bi dobili 140.000 kilometrov dolg trak, ki bi ga lahko ovili skoraj štirikrat okoli zemlje.

...je bila prva avtomobilska dirka leta 1894. v Parizu? Zmagal je avto, ki je prevozil 12 km na uro. Lani je zmagal Italijan, ki je dosegel 371 km na uro!

...ribe pri spanju ne zapro oči, ker nimajo trepalnic?

...so v Abesiniji odpravili suženjstvo šele leta 1924?

...med vsemi državami pridela največ krompirja Nemčija?

...je največja zgradba na svetu kitajski zid, dolg 3.300 km?

Naša luč izide vsak mesec razen julija in septembra, t. j. desetkrat na leto. — Dopise za številko, ki izide konec meseca, pošljite vsaj do prvega v mesecu poverjeniku v bližini ali naravnost uredništvu v Celovec.

UREDNIŠTVO IN UPRAVA

imata naslov: „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec-Klagenfurt, Austria.

Če naročiš list tako, da ti ga pošiljajo naravnost iz Celovca, stane letno: 28 šilingov, 48 bfrs, 400 ffrs, 4 hol. guld., 4.50 DM, 700 lir, 12 angl. šil., 1 dolar in pol. — Za ceno oglasov piši na upravo lista.

Naročnino in darove za list sprejemajo listovi poverjeniki po raznih deželah. Lahko pošlješ oboje tudi naravnost na upravo.

Odgovorni urednik: Dr. Janko Hornböck. - Založba Družbe sv. Mohorja v Celovcu. — Tiska Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu. - Printed in Austria. PERIODIQUE

...je v Rimu 281 katoliških cerkvá?
...so v Ontario v Kanadi iz enega samega zrna pšenice dobili pri žetvi 1539 zrn?

MISEL O TRPLJENJU

Kar je molčalo, zdaj se razodeni —
in z roko trdno vzdignil bom svoj križ:
bridkost je prag do večnega veselja
in smrt je le vstopnina v paradiz!

(Pisatelj Ivan Cankar)

KAKO SPOZNATE NOTE PRI PESMIH?

Če bi se kdo rad naučil not v pesmaricah, pa se dobro spozna na pijačo, mu povej takole:

„Vidiš, tale nota, ki nima repa ne navzgor ne navzdol, je kakor cel liter vina. Ta nota, ki ima rep, je kakor pol litra vina. Ta nota z repom, ki je črna, je, kot če ukažeš prinesiti četrto litra vina. Ta, ki ima pa rep in na repu privezano cunjo, je osminka, to se pravi — samo en kozarček vina.”

Če hočeš, da bo tvoj učenec tudi pel, mu moraš seveda vino v steklenico tudi naliti.
T.

O SVETEM JURIJU

Dne 24. aprila je god sv. Jurija, ki je eden najodličnejših krščanskih vojakov. Pod cesarjem Dioklecijanom je dosegel v rimski vojski visoko čast. Ko so ga aretirali zaradi krščanskega prepričanja, so ga mučili osem dni. Nazadnje so mu odsekali glavo.

Sveti Jurij je patron slovenske prestolice Ljubljane. V ljubljanski škofiji mu je posvečeno 12 župnih cerkvá in 26 podružnic.

*Alleluja!
Kristus je ostal!
Ostanimo tudi mi!*

Veliki teden

Prehitro je minil postni čas. Že je tu cvetna nedelja, na katero blagoslovljajo oljke in butare. Nekateri ji pravijo tudi „oljčnica“.

V ponedeljek in torek že stopa pred naše oči Jezusov križ. Velika sreda je spomin Judovega izdajstva. Pri maši se bere pasijon po sv. Luku.

Véliki četrtek je spomin na zadnjo večerjo, pri kateri je po besedah evangelija Jezus „svojim izkazal ljubezen do konca“. Postavil je zakrament sv. Rešnjega Telesa, ustanovil sveto mašo in posvetil prve duhovnike. V župniji mašuje ta dan le en duhovnik, drugi gredo le k obhajilu; to je podobna apostolov, ki jih je Jezus prvič obhajal.

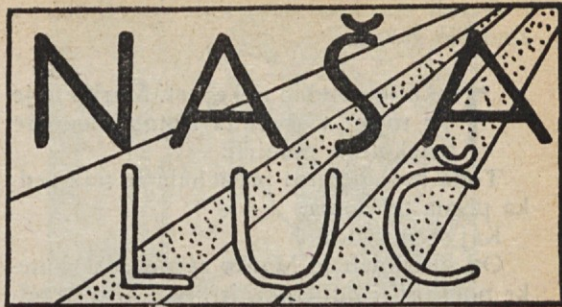

Véliki četrtek — Jezus z apostoli pri zadnji večerji

Na **Véliki petek** ni maše. Je spomin krvave daritve na križu na gori Kalvariji. Tam je Jezus umrl za nas, da bi nas rešil večne smrti. V cerkvi častimo križ.

Vélika sobota nas vodi v mislih k Jezusovemu grobu. A pri službi božji že začujemo veselo pesem „aleluja!“ Zvonovi zazvoné. Z blagoslovljenim ognjem prižgo velikonočno svečo, ki nas poziva, da postanimo „luč Kristusa“, da „s Kristusom vstanimo tudi mi“ v življenje milosti in prijateljstva božjega.

Tako pride **Velika noč**, največji praznik krščanstva, višek cerkvenega leta.

April 1955

Sestrino pismo

„Pismo za vas, Marko,“ je gospodinja hitela nasproti mlademu fantu, ki se je pravkar vrnil z nočnega dela. Marko je hitro pogledal pisavo in z velikim presenečenjem spoznal, da mu po dolgih letih spet piše sestra Anka.

Marko je ljubil Anko, toda v zadnjih letih se mu je dogodilo, da je vedno manj mislil nanjo.

Marko je čeden fant. Sin naše zemlje je! Njegova zgodba je zgodba mnogih naših fantov, ki so se zaradi razmer v domovini rešili v tujino.

Oče mu je že pred leti umrl. Hvala Bogu! Tako mu je bila prihranjena tragedija vojnih in povojnih let.

Markovi bratje so med vojno okušali zapore tujih okupatorjev. Po vojni pa so jih Angleži kot protikomunistične borce vrnili s Koroške v roke komunistov. Odveč bi bilo govoriti, kaj se je zgodilo z njimi...

Marko se je rešil čisto slučajno.

Na domu sta ostali samó še njegova mama in sestra Anka.

Hvala Bogu, naš narod ima še velikih žená! Ti dve sta taki!

Usoda sinov in bratov ju je težko zadela, toda ni ju zrušila. Ostali sta ponosni in nemajno zvesti idealom, za katere so oni padli.

Na kmetiji sta sedaj morali delati vsaka za tri osebe.

A nista se strašili! Razumeli sta, da veliki časi zahtevajo velikih ljudi. Molili sta več kot kdaj koli in... garali, garali.

Garali sta, kot samo naše kmečke žene zmorejo garati.

*

Tako je poteklo nekaj let. Marko se je v tujini v skrbi za njuno usodo že nekoliko pomiril.

Toda na lepem so prenehala že itak redka pisma od doma.

Kaj se je zgodilo?

Od sosedovih je Marko zvedel, da so neke noči prišli miličniki, izropali hišo in odvedli mamo in Anko.

Marko je tedaj jokal kot dete.

Časopisi so poročali, da sta se morali zaradi „sodelovanja z zapadnimi kapitalisti proti narodnim oblastem“ zagovarjati pred sodiščem dve kmetici ...

To sta bili Markova mama in sestra.

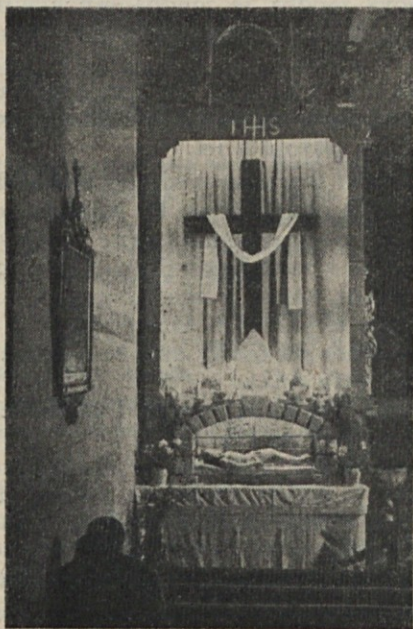
Obe sta bili obsojeni na večletno ječo.

*

Ali čas hitro teče!

Čez dve leti se je mama vrnila. A zdravje je pustila v zaporu. In srce je pustila tam, pri svoji hčeri.

Na domu je mama dobila vse opustošeno.

Božji grob v št. Jakobu v Rožu. (Delo našega slikarja M. Jerine.)

V ZARJI VELIKONOČNEGA JUTRA

*Golgote trnjeva steza, krvav pot
prinesel je svetu odrešenje, o Gospod!
Krepka vera izseljenega pokolenja
bo privedla vse nas do veselega Vstajenja.*

Ap

Še žlice ni imela! Toda poguma ni zgubila, vedoč, da trpi za pošteno stvar. Kot vedno, je mnogo molila in ... garala, garala. Pred očmi ji je neprestano lebдела slika hčere v zaporu in sinov mučencev.

Ponosna je bila, da so sinovi padli za veliko in sveto stvar. To strašno žrtev je položila Bogu na oltar za zmago Cerkve in lepšo bodočnost domovine.

Toda mama je previsoko cenila svoje sile. Bila je v resnici močna, toda visoka leta, duševno trpljenje in zapor so izčrpali njeno odpornost.

Nekega dne jo je zadela kap.

Dalj časa je bila med življenjem in smrtjo. Ali ostala je pri življenju, samó cela leva stran je ostala hroma.

Bog je vzljubil njeno dušo ter ji je poveril poslanstvo še večjega trpljenja za rešitev naroda.

*

Marko je medtem že davno zapustil taborišče za begunce, dobil delo, dobro zaslužil in se vživel v nove razmere. Reči moramo celo, da se je še preveč privadil tujine. Mlad in neizkušen je padel v Boga odtujeno okolje, ki ga je polagoma čisto osvojilo. Slika domovine, pobitih bratov, mame in sestre je vedno bolj bledela pred njegovimi očmi. Izgubil je na žalost tudi smisel za Cerkev in božje stvari. Še vedno se je sicer smatral za katoličana, ali njegovo katolištvo je postalo samo neka zunanja firma brez vsakega vpliva na njegovo vsakdanje življenje.

Sin strogo katoliške družine je v pivnicah začel zapravljati svoj denar in v nočnih lokalih svojo mladost ...

Kje so ideali, za katere so umrli njegovi bratje in za katere trpita mama in sestra? Kje so?

Tujina jih je odnesla!

Marko ima sedaj nove ideale.

VELIKA NOČ

... Pogovarjali smo se o drugi Veliki noči, o tisti, ki je bila polna šumečega sonca, prešernega potrkanja zvonov, dišečih, rumeno zapečenih kolačev, rdečih pirhov, svetlih pomaranč; mati ima na glavi belo ruto in pogrinja mizo; mi sedimo po vrsti za pečjo in gledamo; oče sloni ob oknu, baše pipo in se smeje...

Pisatelj Ivan Cankar.

Juda s poljubom izda Jezusa v vrtu Getsemani

Denar, pijača, ženske so postali njegovi ideali...

Žalostno!

In sramotno!

*

Anka se je slednjič le vrnila iz zapora.

Zlata vredno dekle! Kakor se zlato očisti v ognju, tako se je njena duša izkristalizirala v ognju silnih dušnih in telesnih muk. V prvo pismo bratu po dolgih in težkih letih je vlila vso svojo plemenito dušo.

In hitela je pisati, da bi njeno pismo dospelo že za Veliko noč.

*

Prav na Veliki petek zjutraj je prispelo Ankino pismo. Marko se je zaprl v svojo sobo, da bi mogel brati v miru. Z drgetajočimi rokami je pismo odprl in bral:

Dragi Marko!

Vrnila sem se, hvala Bogu! Dolgo je bilo! V začetku se mi je dan zdel daljši od leta. Pisati Ti v tem času nisem mogla, pa sem toliko več molila za Tebe.

Gotovo veš, da so mama že več let v postelji. Pogumno nosijo svoj križ. Mnogo molijo za vse. Naša svetnica sol! Včasih so žalostni. Tedaj jokajo zaradi otrok, ki so jih ji pobili, in za Teboj, Marko. Zelo Te želijo še enkrat videti.

Marko, vedno bolj sem prepričana, da brez Boga na tem svetu nikoli ne more napočiti prava svoboda. To, kar imamo tu, sliči bolj peklu kot življenju v svobodi. Strašno so topli našega škofa in mnoge duhovnike samo zaradi njih zvestobe Kristusu.

Pritisk se je v zadnjem času neko-

liko zmanjšal, a še vedno ne more biti govora o pravi svobodi.

Narod molči, ker ne sme govoriti.

A kako je s Teboj, Marko? Upam, da v tujini nisi pozabil idealov, zaradi katerih so bratje in tisoči drugih izgubili življenje ter smo vsi toliko pretrpeli.

Sedaj veš, Marko, moj edini še živši brat in edino upanje naše domačije, kako zelo Te ljubim! A odkrito Ti povem, da bi Te rajši videla mrtvega med ostalimi brati, kakor pa da bi morala zvedeti, da si se v tujini izgubil..."

Marko ni mogel več brati. Pismo ga je zadelo v živo. Z rokami si je zakril lice in grenko zaplakal.

„Sestra, ko bi Ti vedela, kako sem zašel!“ je ječal.

„Ko bi moja mama vedela, kako je z menoj...?! — To bi bilo njena smrt!“

„Tujina, o tujina, kaj si napravila iz mene?“

„Napravila si me izdajalca, podlega izdajalca!“

„Jaz nesrečnik sem izdal mamu, brate, sestro, domovino, Boga, vse!“

„Jaz sem izdajalec, izdajalec!“

„O Bog!“

Marko se je vrgel na posteljo in zgubljenobuljil v steno.

V istem času pa je njegova sestra klečala v župni cerkvi v domovini in pobožno sledila obredom Velikega petka. Stari župnik je prav tedaj z ganljivim glasom pel očitke

Veliki petek na gori Kalvariji

kjer se poje: „Bog se nas je usmilil in nas blagoslovil; razsvetlil je svoje obličje nad nami in se milostno ozrl na nas...”

*

V veličastnem jutru, ko so po vsem krščanskem svetu zmagoslavno odmevali velikonočni zvonovi, je Marko po iskreni spovedi ginjeno ponavljal: „Hočem, hočem, hočem! — Moj Jezus, pomagaj mi, da bom vreden, zares vreden!” V-ko.

„Nobenega greha nimam!”

Za Veliko noč je neka gospa prišla k župniku in mu rekla, da se želi spreobrniti.

„Vam torej leži na duši težka križda?”

„Ah, ne! Jaz sem vedno bila neoporečna žena.”

„Vi torej niste nobena grešnica?”

„Kaj vendar mislite o meni, gospod župnik?”

„Potemtakem vi ne potrebujete spreobrnitve!”

Tako je potekal razgovor med župnikom in gospo. Slednjič si je župnik dovolil reči: „Hočem vam dati dober nasvet: Pojdite, draga gospa, sedaj domov in takole molite: Gospod, pokaži mi moje srce tako, kot ga vidiš Ti!” — Ali, prosim, ne recite tega samo enkrat in ne samo s koncem ustnic, temveč v resnici, iz globine srca!”

Čez dva dni se je gospa vrnila z objozanim licem: „Ah!” je govorila v strahu, „poslušala sem vaš nasvet... O, nikoli nisem mislila, da sem tako slaba. Kaj vse mi je Gospod pokazal! Pregledal je z menoj vse moje življenje. Spomnil me je na stvari, ki sem jih že davno pozabila.”

„To je strašno!”

„Ali mislite, gospod župnik, da ima Bog za tako, kot sem jaz, še milost?”

„Vsekakor!” je prizanesljivo odgovoril župnik. Pokazal je iz sv. pisma in iz življenja zglede božjega usmiljenja, ki so ga bili deležni grešniki, in je zaključil: „Predvčerajšnjim Odrašenik ni imel kaj početi z vami, ker je On prišel med nas predvsem, da bi iz grešnikov napravil svetnike. Danes, ko ste tudi vi priznali svojo grešnost, je On tudi za vas pravi ODREŠENIK.”

(Iz: „Im Kristall des Kirchenjahres”.)

trpečega Kristusa: „Ljudstvo moje, kaj sem ti storil in s čim sem te razžalil? — Odgovori mi!” ...

Ob sestrinem pismu je Marko hipoma spoznal, da ne more več tako živeti.

„Kaj storiti?” se je spraševal.

Ko se je nekoliko umiril, je nadaljeval z branjem sestrinega pisma:

„Kakor je Kristus čez Kalvarijo Velikega petka došel do zmage veliko-nočnega jutra, tako bomo tudi mi in naš narod, ki smo sedaj na Kalvariji, dosegli zmagoslavje velikonočnega jutra, ako bomo vredni...”

— Ako bomo vredni...

Marko je razumel, da ni vreden...

Postalo ga je sram...

„Toda jaz hočem postati vreden!” je z vso silo udaril po mizi.

„Jaz hočem postati vreden svoje sestre junakinje, mame svetnice, bratov mučencev in vseh onih, ki so umirali z nasmeškom na ustih, srečni, ker umirajo za veliko in sveto stvar.

„Jaz hočem, hočem! — Moj Bog, usmili se me in pomagaj mi!” se je Marko ihteč vrgel na kolena.

*

Anka je tedaj še vedno klečala v cerkvi in stari župnik je pri obredih prišel do tja,

Fantje se zbirajo

Fantje se skupn zbirajo,
na Laško dol marširajo;
dol tja na laško stran,
kjer nobeden mi ni znan.

Barčica zaplavala
in mamica zaplakala;
le odrin' od kraja preč,
saj se ne vid'mo nikdar več.

Oj ti preljubi fantič moj,
kje boš počival ti nocoj?
Pod to zeleno vejico,
pod to hladno senčico?

Oh ta zelena vejica,
ta bo moja odejica,
le-ta me bo odevala,
moje srce ogrevala.

Marija sedem žalosti,
obvaruj nas nevarnosti!
Oh le odrin' od kraja preč,
saj se ne bomó vid'li več!

Narodna pesem.

ZVEZDNATO NEBO

„Dve stvari sta, ki vzbujata moje ne-
nehno občudovanje: zvezdnato nebo nad
menoj in moja vest v meni.“ Tako je za-
pisal fi lozof Kant.

Na tisoče planetov, ki se po določenih
potih sučejo po vsemirju, priča, da je ne-
kdo, ki jih je pognal v gibanje, in nekdo,
ki jim je določil pot, po kateri hodijo. Vest
v človeku je nepisan zakon, ki govori, kaj
je prav in kaj ni prav. Kdo ga je zapisal v
dušo človekovo, če ne Stvarnik Bog?

Pet prvih sobot

V februarski številki smo objavili poziv
rojacom, naj začno opravljati pobožnost
prvih petih sobot. Kjerkoli žive Slovenci po
zemeljski obli, povsod se kaže lep odziv.
Celó z Japonske, Hongkonga, Formoze, Fi-
lipinov, Indije, Afrike, Egipta, Kube se
oglašajo in pridružujejo tej vsenarodni po-
božnosti. Mi po Zapadni Evropi ne smemo
zaostajati.

Kako se opravi ta pobožnost v čast brez-
madežnemu Marijinemu Srcu? Tako, da
pet mesecev zaporedoma vsako prvo soboto
pristopimo k sv. obhajilu. Če zaradi dela ni
mogoče v soboto, lahko to storiš v nedeljo.
Treba je poleg tega opraviti razmišljanje o
Mariji in njenem Srcu, zmoliti del rožnega
venca in tisti dan opraviti kakšno žrtev v
zadoščenje Marijinemu Srcu: na primer
skrbno opraviti kakšno dolžnost, ki nam ni
ljuba, ali pa se čemu tisti dan odreči.

To je pobožnost, h kateri je nagovarjala
ves svet Marija ob prikazovanju v Fatimi
na Portugalskem l. 1917. Ob desetletnici
posvetitve slovenskega naroda brezmadež-
nemu Srcu Marijinemu so Slovenci v Ame-
riki sestavili poseben odbor prvih sobot, da
bi vzbudili k opravljanju te pobožnosti,
ki je Mariji ljuba. Razposlali so že čez pet
tisoč vabil in sedaj še premišljevanja za pr-
ve sobote, ki jih je sestavil škof dr. Rožman.
Dne 5. junija bodo v Clevelandu ob priliki
romanja izvedli ponovno posvetitev vsega
slovenskega naroda Marijinemu brezmadež-
nemu Srcu.

Marija še ni ostala nikoli dolžna. Zato bo
poplačala tudi vse, kar se bomo potrudili
ob tej priliki in kar bomo izvršili ljubega
njenemu Srcu!

Kako urediti življenje?

„Podjetniški svet“

Današnja družba je bolnik, ki nevarno boleha zaradi neurejenosti odnosov med delom in kapitalom. Nad tem bolnikom se sklanjajo številni „strokovnjaki“, ki predpisujejo nasprotujoča si zdravila.

Recept Marksovih duhovnih sinov se glasi: „Razredni boj, diktatura proletariata, podražavljenje itd.“

Na receptu kristjanov pa je zapisano: „Sodelovanje med stanovi, spoštovanje človekove osebe in njegove podjetnosti.“

V tem zadnjem receptu, o katerem smo že govorili, zavzema zelo važno mesto „Podjetniški svet“, v katerem se zbirajo k skupnemu posvetovanju zastopniki DELA in KAPITALA. Delo predstavljajo svobodno izvoljeni delavski zastopniki, kapital pa voditelji podjetij.

Predmet njihovih posvetovanj so tisočere tekoče zadeve v podjetju, ki zadevajo:

a) preprečitev sporov s pojasnitvijo nastajajočih težkoč;

b) skupno upravo socialnih skrbstvenih ustanov,

c) izmenjavo mišljenj in želj;

d) splošno stanje podjetja.

Zamisel o Podjetniškem svetu je krasna!

Nasprotujoča si tabora naj bi spoznala, da je najpametneje sesti za isto mizo k skupnemu posvetovanju, ker itak drug brez drugega ne moreta živeti in so zato vse sovražnosti brez smisla.

Po mnenju zasnovateljev bi Podjetniški svet moral postati VELIKO ORODJE OSVOBODITVE DELAVSTVA, glavno sredstvo za reformo socialnega ustroja gospodarskega življenja, po katerem bi delavstvo dokazalo svojo zrelost in se pokazalo sposobno sodelovati v vodstvu ekonomskega življenja.

Vsekakor velika zamisel!

Težave pri uresničitvi

Ne smemo pozabiti, da je na svetu vse, kar je velikega in plemenitega, moralo prehoditi dobo težkih preizkušenj in razočaranj.

To so doživeli tudi zasnovatelji „Podjetniškega sveta“. Večletne izkušnje namreč

niso prinesle zaželenih sadov.

Zakaj ne?

Razlogov je mnogo! Mi se moremo pomuditi samo pri nekaterih:

1. Uredba o Podjetniškem svetu je bila podjetnikom **naložena** od strani zakonodajalca. Podjetniki v veliki večini nanjo **niso bili duhovno pripravljeni**. Zanje je to bilo nekaj nezaslišanega. Oni si sicer želijo sodelovanja, ali ne takega, ki bi jim moglo vezati roke. Zato z nezaupanjem gledajo na delavske zastopnike v Podjetniškem svetu. Razgovori se ne vrše v dovolj iskrenem tonu. Skratka, velik del podjetnikov je storil vse potrebno, da bi Podjetniški sveti postali — mrtvorojeno dete...

2. Po drugi strani pa se zdi, da niti delavci sami še niso bili notranje pripravljeni za tako sodelovanje. Stoletna borba za osnovne pravice je pustila sledove v njih duševnosti. Tudi oni so **nezaupljivi**. Vedno sumijo, da ima gospodar „nekaj za bregom“. Poleg tega si mislijo: „Sodelovati? — Hm... Čemu? Ali ne bo spet samo ‚gazda‘ tisti, ki bo imel koristi od takega sodelovanja?“

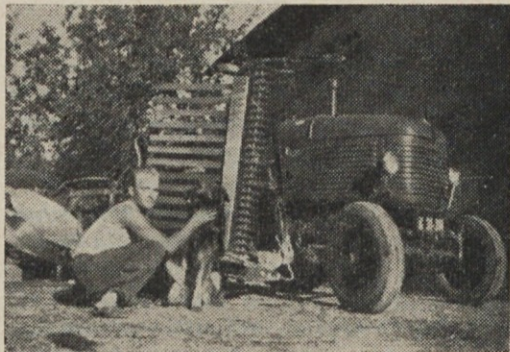
Jasno je, da je v takih razmerah težko ustvariti vzdušje, ki je nujno potrebno za uspeh velike zamisli, kako postaviti odnose med delom in kapitalom na zdravo podlago.

Treba je poseči še globlje!

Kaj torej storiti?

Razmere same kažejo smer naše poti!

Poskusi s Podjetniškim svetom so pokazali potrebo po nadaljnjih socialnih reformah. Kajti, dokler ne bo **lastnina NA NEKI**

Eden naših izseljencev v novi domovini

NAČIN skupna, dokler sad dela ne bo na neki način skupen, nima smisla govoriti o povezavi delodajalcev in delavcev pri delu, ki je pravzaprav skupno samo imenu.

Zato bo, kot mislijo strokovnjaki, za spremembo mišljenja delavstva treba globokih in odločnih ustrojnih sprememb pri lastni, upravi in dobičku podjetja ter sploh vsega ekonomskega življenja.

*

Ali smemo upati, da bodo podjetniki za-

čeli umevati potrebo po tesnejši pritegnitvi delavstva v področje, ki so ga do pred kratkim smatrali za izključno njihovo?

Smemo! Razmere jih bodo k temu privedle.

Kajti vedno bolj si utira pot težka resnica, da imamo pred seboj samo dve izbiri in sicer: Ali uničujočo razredno borbo — ali pa ISKRENO SODELOVANJE MED STANOVI.

V-ko.

Spominu prelata J. Kalana

Dne 27. aprila bo poteklo 10 let, odkar je umrl l. 1945. v Ljubljani prelat Janez Kalan. V „Naši luči“ se spominjamo te obletnice zato, ker je mnogo rojakov izseljenec, ki se spominjajo tega moža. Vnet za vse dobro je začutil osamelost naših izseljencev in šel mednje. Najprej po Hrvaškem, potem po Srbiji, nato po Nemškem in še drugod. Goreče je govoril, kamor je prišel, tolažil in dvigal srce v veri in poštenju. Še boste našli po naših izseljenskih družinah brošure: „Pozdrav iz domovine!“, „Nova vera“, „Fantič, le gor vstan!“, v katerih živahno in veselo govori še danes rojakom v tujini. Marsikdo je že rekel: „To so zlati nauki, škoda, da se jih nismo vedno držali!“

Napisal je tudi knjigo, ki je prevedena v veliko jezikov: „Kristus, kraljuji!“ Bil je pobornik kongresov Kristusa Kralja.

„Hotel sem se prepričati, če je ta izredni slovenski mož tudi na drugem svetu tako podjetne sorte, kakor je bil na tem.“ Tako nam piše č. g. F. Kolednik, ki je bil pred leti med našimi rojaki v Franciji, in nato nadaljuje:

„Dne 25. avgusta 1945 sem po izrednih težavah spet prišel v Pariz. Komaj mesec za menoj je priromal Mirko Bojt, ki je bil v Parizu že l. 1937. Pa revež je prinesel iz Italije bolezen, ki ga je spravila tako daleč, da ni bilo več upanja, da ostane živ. Hišna predstojnica je pisala p. Her. Vodenku: „La mort est imminente (Smrt je tu)“. Tedaj sem prosil g. Kalana v večnosti, naj posreduje sedaj, če zna in če je kaj mogočen.

Mirko je šel v bolnišnico 5. okt. Do srede

novembra ni bilo še prevelike nevarnosti. Ampak za tifusom, ki ga je prebolel, so prišle druge težave. Na dan sv. Cecilije, 22. novembra, je strežnica rekla, da mi bo že telefonirala, kdaj bo izdihnil, saj ni treba, da bi ves dan stal pri njem. Štirje zdravniki so rekli, da ni nobene človeške pomoči več. Pa je le Bog pomagal na priprošnjo g. Janeza Kalana in danes je Mirko — zdrav.“

PIRHI

Pirhov smo otroci čakali skoro z isto nestrpnostjo kakor velikonočnega kolača ali potice. Ko je mati pripravljala barvo in pristavljala ponev z vodo za barvanje jajc, smo otroci, skriti za vsemi vogali, kukali na ognjišče in tako opazovali slovesno dejanje. Seveda naše postavljanje po kuhinji — izmislili smo si vse mogoče potrebe — je bilo le napota že itak dovolj zaposleni materi. Zanimivo je, da, ko je prišlo do barvanja pirhov, smo pozabili celo na oblizovanje prstov, ki smo jih mimogrede, vkljub skrbnim materinim očem, vtikali v sladke dobrote, razkošno nastavljene samo v tem času leta.

Mati je že vedno naprej določila število pirhov, ki jih bo vsak dobil. Vsak je bil drugače obarvan. Vedno pa je bil med njimi eden, na katerega je s težko roko napisala: „Vesela aleluja“, ali „Vesela Velika noč!“ ali „Gospod je vstal!“ in podobno. Ta nam je bil najbolj pri srcu in smo ga odločili od ostalih in ga namenili za trajen spomin, dokler nas ni skušnjava ali potre-

ba prisilila, da smo ga porabili kakor vse druge, četudi s težkim srcem.

Tisto leto sem imel sedemnajst pirhov. Od tolikega bogastva nisem vedel, kam bi se dal in kako bi čimprej raztrobil svojo moč v zalogi pirhov. Le stroga prepoved matere, da se na dan same Velike noči ne sme iti nikamor, me je držala doma. Pa še takrat, če sem le mogel, sem preko dvorišča vpil za sosedovim Petrom s prav prešernim glasom, če ima on tudi toliko pirhov kot jaz. On je iz previdnosti molčal.

Na velikonočni ponedeljek, včasih že dopoldne, popoldne pa prav gotovo, se je začelo veselje, ki so se ga udeleževali stari in mladi. Na sosedovem travniku se nas je zbrala večja družba. Starejši fantje so se podali na sekanje pirhov, mlajši pa smo se zabavali s pirhi na isti način kot s frniku-

lami. Dobro nam je služilo dvojje grabelj, ki so skupaj zložene tvorile nekaj breg in se je prav dobro dalo trkljati pirhe. Da se jih je pri tem dosti pobilo, se razume.

Sredi popoldneva je prišel naokrog neki fant z vasi in se bahal, da ima tako trd pirh, da se mu nič ne zgodi, četudi ga vrže v zrak in, ko prileti na tla, da se ne razbije. Pred našimi začudenimi očmi in obrazi je to svojo trditev tudi dokazal. Ker sem bil vedno za vsako stvar takoj navdušen, sem še jaz poizkusil svojo srečo. Vsak poizkus se je seveda žalostno končal z razbitim pirhom.

Kazen za mojo baharijo je bila že tu. Moja zaloga pirhov je izgledala kakor bojno polje po bitki. Mati je na vse to le pripomnila: „Le kdo bo sedaj vse te pirhe pojedel?“ Nič me pa ni bolj zadelo kakor novica, ki mi je mimogrede priletela na uho, da je bil pirh, ki ga je fant iz vasi metal v zrak, — lesen. Dasi mi je šlo na jok, sem tistnil zobe in molčal, da si ne bi nakopal norčevanja vse vaše otročadi.

(PKO v „Mislih“)

CEKIN

December leta 1943. smo začeli z obilico snega in ostrim mrazom. Košava je vila in tulila okrog voglov našega banjiškega koncentracijskega taborišča s tako silo, da se mi je zdelo, da bo zdaj zdaj odnesla s seboj stražarja s strojnico in stražnim stolpom vred. Mi smo se v slabih letnih oblačilih oblečeni tresli kot trepetlike. Korec mlačne brozge iz buč na dan nam pač ni mogel dajati zadostnih kalorij, da bi nam bilo toplo.

Smilili so se mi ubogi kmetje. Edina krivica teh starčkov je bila, da niso dali odrejene množine žita okupatorju. Za kazen so jih pobrali kar z njiv. Reklj so jim, da skrivajo žito za nas „šumce“. 85-letni za čudo trdni hribovec izpod Cera, čiča Rajko, se mi je najbolj smilil. Upognil sem svoj ponos in požrl sovraštvo do svojega ječarja in zaprosil pri upravniku taborišča, nadutem Prusu, za par oblačil pobitih talcev, da bi ubogi ljudje ne zmrzovali.

Upravnik se je vzravnal iznenadeno in me zvedavo gledal. To je bilo prvič, da so ga moje oči gledale proseče. Vseeno je ukazal, da razdelijo vsem v taborišču tiste „cote“, ki so jih navadno pošiljali v tovarno v predelavo. „Zase ničesar ne prosite?“ me je vprašal upravnik, ko je že odhajal.

„Ne! Imam bluzo na sebi,“ sem odvrnil. Odšel je, ne da bi naprej spraševal.

Nekatere naše so odpeljali po oblačila in kmalu so se vrnili. Čiča Rajko mi prinese dva koca in pravi: „Upravnik ti pošilja to in pravi, da mi butci še ne vemo, koga imamo v tebi med sabo. Ha, ha! Čizmar je le čizmar. Misli, da te nimamo radi in te ne

ČEZ TRI GORE

Čez tri gore, čez tri vode
čez tri zelene travnike
moj ljubi hodi k meni v vas
in vriska in poje na glas.

Saj hodim, hodim res za njo
kakor meglica za vodo,
sem strgal nove čevljičke,
zdaj bom pa še svoje noge.

Narodna pesem.

spoštujemo, ker ne nosimo upognjenih vratov pred teboj. Opankar je le opankar. Starešina si in veš, kaj smo!" — Pomežiknil je in odšel na svoje mesto.

Sto nas je bilo v sobi, pa bi skoraj rekel, da poznam vsakega v dušo. Človek, ki čaka vsako jutro ob sedmih, da bo odpeljan na morišče, ne skriva svojih čustev. Zato se mi je zdela čudna nenadna sprememba čiča Rajka. Teden dni se je v sebi mučil in se me izogibal. Končno je le prišel k meni: „Strašne oči imaš; kaj me mučiš z molčelim izpraševanjem!" je zastokal.

„Odpri dušo, odpri srce, čiča Rajko, stara garda!" sem se mu priliznil.

Zavzdihnil je in zašepetal: „Poglej ta starj in raztrgani kožuh! Dobil sem ga tam doli. Morda zato, ker to ubogo stvar ni nihče maral. Potežkal sem ga tedaj v rokah kot snop pšenice. Zdel se mi je težak in sem ga vzel. Ko sem se oblečen vlegel, me je vsepovsod žulilo. V temi mi je uspelo izluščiti iz kožuha — zlatnik. Pa jih ima še več v sebi. Potipaj!" Potipal sem pazljivo dragoceni kožuh in našel trinajst ležišč. Enajst je bilo še polnih, dva sta bila že prazna. Čiča Rajko je pobledel in zastokal: „Gospod Bože, glavo mi bodo odbili zaradi teh cekinov. Vrnil jih bom nazaj."

„Ne prenašli se," sem dejal. „Kožuh je bil verjetno last nekoga, ki je verjel v srečno številko trinajst. Gotovo je enega porabil. Brez uspeha, boš rekel? Bog ve! Bili so primeri, da so si ljudje zamenjavali imena in obleke in morebiti je manjkajoči cekin odpeljal kakega pohlepneža na morišče. Datj cekine Nemcu? Napravil bo še več municije za ubijanje naših ljudi. Bog te je čuval doslej in te bo tudi še vnaprej! Spravi cekine! Dani so ti bili po čudni poti božje volje. Samo — jezik za zobmi!"

Gledal me je... Jaz pa sem ga tolažil: „Ne obupuj! Vse se bo srečno izteklo. Spet boš zaživel v svobodi v svojem kmečkem kraljestvu! Tudi mi se bomo vrnili domov. Zapad že močno pritiska. Ko prideš domov, mi pošlji par oskoruš, ker praviš, da jih imaš toliko. Vedel bom potem, da si srečen in da te cekini ne težijo več tako kot tukaj."

Moreča skrb je izginila z obraza čiča Rajka. Spet je bil stari veseljak. „Obdržal jih

bom. Bodj brez skrbi, držal se bom tvojih naročil. Le trije vemo zanje: ti, jaz in Bog. In mi trije znamo molčati. Glede skorajšnje svobode pa tvoja ne bo držala. Hraber vojak si, šolan in lepo znaš človeku povedati in ga opogumiti. Ali vseeno mi nekaj pravi, da živimo v dobi velike preizkušnje. Leta 1917 sem bil na solunski fronti. Z nami je bil tudi ruski polk. Ko je zavihrala revolucija v carski Rusiji, so se strašno vznemirili. Neki bradat narednik, „starši", je bral sveto pismo in razlagal:

„Bratje, strašne stvari bomo še doživljali in vsepovsod po svetu bomo razkropljeni. Poglejte, tu pravi sv. Matej (4, 2–10): „Hudi duh je skušal Jezusa štirideset dni v puščavi." On ga je premagal. Nas bo pa mučil štirideset let in veliko, veliko mu jih bo podleglo. In ko bodo ti in pa omahljivi mislili, da bo hudi duh zmagal, bo prišla rešitev po priprošnji Matke božje in srečni bodo v miru božjem živeli preostali." — Ta narednik je bil sila učen človek. Cel polk mu je verjel, kar je rekel. Jaz tudi!"

Zgodilo se je, da je čiča Rajko nekaj tednov po tem dogodku odšel srečno domov. Mesec je že mineval od njegovega odhoda, pa oskoruš ni bilo. Zaskrbelo me je. Spravili so me v žensko celico smrti št. 9, zadnje mučenje pred odhodom v Nemčijo. Na sam dan odhoda pa prejmem paket od sestre. Pest oskoruš je bilo tudi v njem. „Hvala Bogu!" sem vzkliknil na glas, da so me drugi pogledali zvedavo. V skritem kotičku je pisalo: „Čiča Rajko je tu! Otroci se sladkajo s kmečkimi dobrotami, ki jih že dolgo nismo uživali. Prišedši domov je zapalil svečo darovalcu,

drugo svetovalcu za srečno vrnitev, tretjo — za tvojo srečno vrnitev. Zahteva, da dam oskoruše v paket. Noče ničesar povedati, kaj sta imela skupaj. Pripoveduje o vašem življenju in jokamo jaz in otroci z njim vred...

*

Enajst let je prešlo od tega dogodka, a mi je še vse živo pred očmi. Živim zares svobodno, ali v tujem mrzlem svetu brez svobode rojstnih tal. Ko mi je mati večkrat pravila, da otroci večinoma podedujejo usodo svojih prednikov, sem ji ponagajal, da tudi jaz ne bom videl 14 let rojstnega kraja kot ona. Požugala mi je s prstom: „Nikar ne jézi Boga, da se ti res ne bo kaj takega zgodilo.” In kaj vidim? Že dvanajsto leto teče, kar nisem videl domovine.

*

Ob postu se vsako leto zazrem ob evangeliju sv. Mateja (4, 2—10) v preroške besede „staršega”, izrečene leta 1917. Isto leto je tudi Fatimska Mati božja dala svetu opozorilo, naj molimo za spreobrnjenje centralnega zlega duha.

A mi — kaj delamo? Starina premleva zgodovino, mladina nori. Skrajni čas je, da se vzdramimo in da iščemo Boga tudi v svojih srcih, ne samo po cerkvah. V borbi med zlom in dobrim, se moramo odločiti za dobro.

Ap

V večernem hladu

Hladno postalo okoli je mene,
v dalje so zginile trate zelene.
Ptički so drobnj se nekam zgubili,
žarki prijazni za megle se skrili.

Žalostna gledam v to mrtvo planoto.
vedno se globlje pogrezam v samoto.
V srcu je senca in v duši je zima
ostra, ki z mano usmiljenja nima.

Vem in razumem, tako mora priti,
slábo se mora kot dobro izpiti.
Saj ko se megla najbolj bo zgostila,
večnosti luč nam bo zasvetila.

P. A.

Krompirčkove zgodbe

FR. BAZILIJ

ZA VELIKE in MALE OTROKE

(Nadaljevanje)

KROMPIRČEK NAJDE SREČO

Krompirček jo je mahal po širni prismo-dalski deželi. Če ga je kdo vprašal, kam se mu tako mudi, mu je junaško povedal, da mora najti prerokovanih šest košev sreče. Dobro, da ve, da čakajo nanj, a kje???

„Morda veste vi zanje?” je spraševal. Prismo-dalci pa so mu odkimavali in mu bili strašansko nevoščljivi.

Pa je zagledal Krompirček nekega dne Ribničana, ki je krepko koračil po cesti. Glej, glej! Pa ravno šest košev, drugega v drugem, je nosil na hrbtu.

„Šest košev...” je zažvižgal kratkohlač-nik. „Pa menda niso to koši moje sreče?” In stopil je h krošnjarju ter ga pocukal za rokav: „Hej, očka, kam pa greste?”

„I, kam! Po svetu! Suho robo prodajam. Ti koši so vse moje bogastvo in vsa moja sreča,” je po ribniško zavil mož.

Krompirčka pa je kar vznak vrglo. Saj se mu je zdelo, da je s temi koši v zvezi vsa sreča. „Pa ste prepričani, da je ta sreča va-ša?” je vprašal nezaupno.

Ribničan se je široko zasmejal: „Ali si prismojen ali pa ne pri zdravi pameti? Kaj ne bom vedel, saj sem jih sam delal. Lepe denarce bom dobil za koše.”

Krompirček je brž odparal počen groš in ga pomolil krošnjarju: „Prodajte srečo me-ni, očka! Tu je denar.”

Ribničan pa v smeh, da so se visoko na-loženi koši sumljivo gugali na levo in des-no, naprej in nazaj. Saj bi moral imeti Krompirček najmanj sto grošev, če bi hotel kupiti „srečo”.

Pa sta se končno le dogovorila: Fant naj postane krošnjarjev nosač, pa mu bo od-stopil zadnji koš.

„Bolje en koš sreče kot nič,” se je popra-skal za ušesom Krompirček in od veselja, da je rešil vsaj enega — zajokal...

*

Mnogo zemlje je pretlačil Krompirček in se potil po svetu z Ribničanovo krošnjo.

Ko pa sta končno prodala vseh pet košev, jo je z zadnjim srečno mahnil proti domu. Špeluza je kriknila od presenečenja, sinček Krompirček pa je vrgel prazen koš z ram in objel svojo mamico: „Pet košev sreče mi je ušlo, enega sem pa le srečno prinesel domov. Juhuhuhuhu !!! ...”

KROMPIRČEK MED RAZBOJNIKI

Špezuolo je sinko s svojo vrnitvijo in praznim košem v resnici razočaral. „Ti moj nesrečni Krompirček! Zdaj vidim, da včasih tudi pametnega potegnejo. Le kdo te je navlekel s košem?” ga je pobožala po štečtinasti glavi.

Fant je debelo gledal, kaj to pomeni. Ko pa je pričela mati z njegovim košem „sreče” nositi gnoj iz hleva, je le iztuhtal, da je zastoj trgala podplate po prismoalski deželi. — „Nak! Svoje sreče pa zares ne pustim drugim!” se je namrdnil in jo sklenil znova iskati.

Mati mu je znova napolnila torbo ter zopet zašila vanjo počen groš. Trikrat ga je obrnila na dlani, potem pa ga je le žrtvovala v blagor in srečo sinu. Vsa solzna je gledala za Krompirčkom, ki je izginil za plotom in na mah požužinal vse dobrôte ...

Dolgo je že koračil naš kratkohlachnik in skoro žal mu je bilo, da je izpraznil torbo. Prišel je v gozd, nastopil je mrak in sledila mu je temna noč, on pa ni prišel do nobene koče. Zaskrbelo ga je, kje bo prenočil. Pa je končno le nekje v daljavi opazil svetlobo in se odpravil bliže.

(Bo še naprej)

ZA DOBRO VOLJO

Prehitro

„Ali niso lepe naše rože?” vpraša gospodinja. — „Krasne, sijajne,” hiti hvaliti vljudni gost. Potem pa čisto nedolžno vpraša: „I kje pa so?”

Sanje

„Sanjala sem, da si umrl,” je rekla zjutraj žena možu.

„Ali si kaj jokala?” jo on vpraša. — „Da, ko sem se zbudila.” — „Čemu pa šele tedaj?” — „Ker sem videla, da ni res.”

IZ DOMOVINE

Pustno vreme je letos res zagodlo Ljubljancem. Po lepem vremenu je naenkrat prišel sneg, dež, blisk, grom in babje pšeno. V začetku marca je nastopil po Sloveniji po snežnih viharjih in zametih hud mraz. Okoli Celja in Slovenjega Gradca je prišlo do 23 stopinj pod ničlo. — V januarju so ustrelili lovci iz Grgarja, Solkana in Anhovega kar 10 divjih prašičev. Lovci iz Sežane na Krasu pa so v začetku februarja dobili ob vznožju Brkinov 8 divjih svinj.

Znani hotel Union v Ljubljani praznuje letos 50-letnico. Kuharji so ob tej priliki priredili veliko kuharsko razstavo. Ogledalo si jo je 6000 Ljubljancem. Ob 450 polnih krožnikih najrazličnejših jedil so se jim gotovo pocedile sline. So seveda tudi pokušali. — Požar je konec januarja naredil za 56 milij. dinarjev škode, ko je v Radomlju pri Ljubljani uničil del žage in mizarske delavnice. — Progo od Postojne do Rakeka so elektrificirali. — Po več krajih zadnje čase „flurografirajo” ljudi. S tem hitrim slikanjem pljuč, ki ga lahko naredijo za veliko ljudi v kratkem času, odkrivajo začetke jetike. —

V Leskovcu je umrl kmetijski strokovnjak Karel Štoviček, oče bivšega izseljenškega učitelja v Belgiji. — Odšel je k Bogu po plačilo tudi dr. France Kotnik, dolgoletni ravnatelj Mohorjeve družbe v Celju. — V Vipavski dolini je 12 kmetov bilo obsojenih, ker so utajili skupno 12.417 litrov vina. — Cene so spet narastle po Sloveniji. — Cesto Senovo — Vel. kamen so izročili prometu. — V Sloveniji je na 10.000 ljudi 62 takih, ki so naredili višje šole. Na Hrvaškem je 59, v Makedoniji pa le 15 izobražencev. — V Zagorju ob Savi čaka še vedno 700 družin na stanovanja. — Komisija je sklenila vrniti 400 bivšim kolonom v Goriških Brdih zemljo, ki so jo dosedaj upravljale delovne zadrage.

VERSKÉ VESTI

Kapelico Marije Pomagaj na Brezjah so lepo prenovili. Je vsa v belem in črnem marmorju. Tako so s skromno slovesnostjo na tem ljubem kraju tudi v domovini lepo

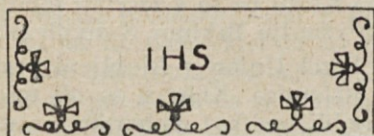
zaključili Marijino leto. Kapelico je blagoslovil 8. decembra pomožni škof ljubljanski msgr. Anton Vovk.

DOMOLJUBNE MISLI

Slovenski narod! Tisoč in petsto let krvaviš, a izkrvavel nisi...

Sprejem tujega državljanstva še ne pomeni narodnega odpadništva, nezvestobe do domovine, odpada od narodnosti.

S pričakovanjem kralja Matjaža ni nič.

IZ VRST NAŠIH ROJAKOV

ANGLIJA

VSEM SESTRAM IN BRATOM PO ŠIRNEM SVETU — ŽELE SLOVENKE IN SLOVENCİ V ANGLIJI BLAGOSLOVLJENE IN SREČNE VELIKONOČNE PRAZNIKE. —

Poroke: V cerkvi Srca Jezusovega, Kilburn, London, sta se 5. marca poročila Franc Korošec in Marija Antonija Martinig. — Istega dne v cerkvi sv. Janeza Krstnika, Rochdale, Franc Mijatovič in Gertruda Zorn. — Iz srca čestitamo!

Krsti: V cerkvi Vseh svetih, Golborne (Lancs), je bil 30. januarja krščen Ivan Vincenc Strmšek. — V cerkvi brezmadežnega Spočetja, Bicester, pa 19. februarja Marija Karnik. — Mnogo sreče!

Misijon: V marcu je vodil g. p. J. Sodja misijon po naslednjih krajih: Bradford, Coventry, Bedford in London. Povsod je imel ob sobotah in nedeljah govore. V aprilu bo še v Južnem Walesu. Podrobno poročilo bomo priobčili prihodnjič.

London: Prvo nedeljo v marcu je zaradi bolezni odpadla napovedana prireditev Igralske družine. Imeli smo pa po blagoslovu v cerkvi sestanek, ki se je v glavnem sukal okoli „Našega doma“, čigar fond je znašal koncem februarja 842 funtov.

Le to bomo imeli, kar si bomo z zavihanimi rokami pridelali in priborili. (Janez Ev. Krek).

Pot slovenskega naroda se šele začenja. (Anton Korošec).

Slovenska zemlja, zemlja krasna, kristal iz božje roke vzet... (Narodna pesem).

PRIMORSKE GORE

JAVORNIK JE VES KOSMAT,
NANOS SIV JE IN BRADAT,
ČAVEN DVIGA SE NAVPIK,
A SNEŽNIK NI VEČ MEJNIK,
MATAJUR JE STAR OČAK,
KRN SE OZIRA V ZRAK,
MANGART MRKO SE DRŽI,
VES V MEGLE ZAVIT TIČI.

ZDRAVNICE—SESTRE V MISIJONIH

Ze smo omenili, da je na praznik Lurške Matere božje na Angleškem v kraju Newcastle vstopila v poseben misijonski red zdravnica dr. Erlichova, nečakinja pok. profesorja, ki je bil med vojno ubit.

Ne bo odveč nekaj besed o tem redu, ki je nov in moderen. Narekovala ga je potreba, saj v krajih, kjer živé mohamedanci in pri mnogih drugih verstvih so bile zlasti ženske zdravniško zapuščene. In ker imajo do njih pristop od tujcev le ženske, so že pred leti začeli misliti na to, da bi šle v misijone zdravnice, ki bi se posebej posvetile bolnicam in materam. Zdravnica McLaren je osnovala v Londonu poseben odbor, ki si je nadel nalogo poskrbeti v tem oziru za misijone. Prve so bile sestre frančiškanke, ki so odšle v Indijo na misijonsko delo v bolnice.

O delu je slišala tudi Tirolka Ana Dengel in se je ponudila, da bo po zdravniških študijah odšla prav tako v misijone. To je bilo po prvi svet. vojni.

Izkušnja pa je pokazala, da bi bilo najbolj združiti delo za bolnike s posebnim redom, ki bi se v to obvezal. Cerkevno pravo še ni dovoljevalo sestram, da bi bile kot operaterke ali babice. — Septembra 1925 se je Dengelovi pridružila zdravnica Fleiger in Marija Ulbricht, ki so s pomočjo nadškofa Curleya v Washingtonu ustanovile poseben red, ki je poleg skupnega redovnega življenja prevzel še zdravniško službo. Poleg zdravnic so tudi bolniške sestre, uradnice, ki vodijo bolnišnice, in drugo osebje. Vkljub težavam se je red hitro širil in je danes dosti poznan.

LIEGE-LIMBURG

Eišden: Slomškov krožek naših mladih je imel svoj redni letni občni zbor, ki je Globevniku Jožetu še naprej zaupal predsedniško mesto; blagajnik tudi ostane Kun Vinco, tajniško službo pa nastopi Voglar Franc ml. Fantom k njihovemu pogumu in požrtvovalnosti iskreno čestitamo.

Rojakom iz okolice Liège-a: Po Veliki noči boste dobili obisk naših vrlih pevcev in igralcev iz Limburga, ki mislijo nastopiti v Seraingu. Za to priložnost pričakujemo, da boste do zadnjega kotička napolnili dvorano. Točneje boste obveščeni pozneje.

Poroke: Že pred časom je gdč. Anelija Miškorijska sklenila zakonsko zvezo z g. Jožefom Vandeyck. Iskreno čestitamo in želimo božjega blagoslova!

Bolniki: Zdravje ge. Trkaj, ki je dalj časa bolehal, se obrača na bolje. — Gospa Korber, ki si je zlomila roko že pred meseci, more spet opravljati gospodinjске posle. — Ga. Sedej je bila krajši čas v zdravniški negi v Leutu. — G. Globokar Anton je proti revmatizmu iskal pomoči v bolnici v Genku. — Mnogi rudarji težko prenašajo letošnjo zimo, ki ne pozna konca. — Vsem bolnikom želimo, da bi jim pomladno sonce in velikonočni prazniki prinesli nove tolažbe.

Pogrebi: V Bierset-u je zatísnil oči g. Polde Godec, rojak iz okolice Maribora. Tu nima nikogar več. — V Dilsenu nas je nepričakovano zapustil g. Ludvik Budna. Bil je zvest član naših društev. Zapušča ženo, štiri sinove in dve hčeri ter mnogo prijateljev. Žaljuočim izrekamo iskreno sožalje! Obeh pokojnikov se bomo spominjali v naših molitvah.

Rojakom v Liège-u in Limburgu ter vsem čitateljem „Naše luči“ želim vesele praznike Gospodovega zmagoslavja nad hudobijo in smrtjo!

Žakelj Vinko, izselj. duhovnik

CHARLEROI-MONS

Charleroi. — V Chatelineau je 13. febr. žalostno preminul rojak Janez Kovač, upokojen rudar, roj. v Slov. Konjicah l. 1902. Žaljuočí družini naše sožalje!

V bolnici v Charleroi leži že nekaj mesecev Peter Beguš, njegova soproga pa v Monsu. — Doma v Jumet leži bolan Franc Pir-

nat, v bolnici Jumet pa Florijan Lupinski. Tem in vsem drugim bolnim želimo skorajšnjega okrevanja. — V Gilly je srečno prestala operacijo ga. Ema Goljevšček.

V Roselies Tergnée se je poročila gdč. Lilijana Frelíh z domačinom g. Jean Remy. Obilo sreče!

Mons. — Na 10. marca je slavil 75. rojstni dan rojak Gregor Novak v Bray pri Binche! Malokdo naših rudarjev dočaka tako lepo starost. Zato mu tembolj čestitamo in želimo njemu in ženi še mnogo let življenja v krogu svoje družine.

V bolnici Frameries je prestala operacijo sestra bratov Poldeta in Alojza Boštjančiča. Prav tam tudi mati Ivana Štembergerja, ki je prišla iz Slovenije na obisk.

Težko je preizkušana družina Draga Boštjančiča. Iskali so zdravja malemu Karlu že enkrat v Parizu, potem v Louvainu. Potrebna je operacija zaradi tkzv. plave bolezní in otrok bo moral spet v Pariz, če bo mogoče zbrati dovolj denarja.

Družino g. Jožeta Poljanca iz Eugies je že decembra težko prizadela izguba male Josčane. Naše sožalje!

FRANCIJA

Vsem slovenskim rojakom v Franciji in širom sveta želimo blagoslovljeno Alelujo.

V svojih molitvah in pri oltarju v tej dobi še bolj goreče molimo, da bomo ob Kristusovem vstajenju še bolj vredni posredniki Kristusove milosti, kajti, predragi rojaki, Kristusovo vstajenje mora biti tudi naše duhovno prerojenje in zato vas vse spominjamo na cerkveno zapoved velikonočne svete spovedi in svetega obhajila.

Nace ČRETNÍK, rektor Sloyenske kat. misije, Pariz.

Msgr. Stanko GRIMS, Merlebach.

Msgr. Valentin ZUPANČIČ, Liévin.

Pas de Calais

Romanje v Lurd. — Kakor prejšnja leta se pripravlja tudi letos precejšnje število Slovencev za romanje v Lurd. Mnogi so bili že večkrat v Lurdu, a srce jih še vedno vleče na to lepo Marijino božjo pot.

Pridružili se bodo romarjem araške škofije, ki prireja vsako leto več lurskih romanj in je, četudi najbolj oddaljena, na prvem mestu v Franciji v tem oziru. Glav-

no tako romanje je v juniju, katero vodi s seboj več sto bolnikov poleg več tisoč drugih romarjev.

Naši romarji se odpeljejo 23. junija iz Lens. Vozijo se v udobnih vagonih ves dan in vso noč, tako da vidijo velik del Francije. V Lurdu ostanejo 6 dni.

Slovenska skupina ima rezervirane prostore v vlaku. Tako potujejo skupno in morejo v svojem jeziku opravljati razne pobožnosti in prepevati svoje pesmi.

V Lurdu stanujejo kolikor mogoče v istem hotelu in nastopajo povsod, spremljani od slovenskega duhovnika, kot slovenska skupina pri procesijah in drugih pobožnostih.

Naj bi tudi letošnje lurško romanje prineslo vsem udeležencem prijeten oddech v tej prelepi Marijini deželici pirenejski in obilo duhovnih dobrot. Vsi, ki ostanete doma, spremljajte v duhu naše lurške romarje, ki bodo pri Lurški Materi božji molili za vas in za rojake v domovini ter za vse brate in sestre, razkropljene po svetu.

Liévin. — V Gospodu sta zaspala: 17. februarja Pucina Franc, upokojen rudar, v 67. letu starosti. Nekaj dni za njim nas je zapustila Mutnik Apolonija. Umrla je 22. februarja v 55. letu starosti. — Gospod ji ma daj večni mir!

„KRISTUS JE RES VSTAL, ALELUJA!“

S to pesmijo vas pozdravljam, dragi rojaki, ob bližajočem se najlepšem prazniku v cerkvenem letu, Veliki noči! Da, Kristus je res vstal, Kristus živi; On je naše upanje! V živi veri na to vstajenje Kristusovo, ki nam daje upanje tudi na naše častitljivo vstajenje, vam želim vesele velikonočne praznike! To veselje si bomo zaslužili, če bomo praznovali Veliko noč v milosti božji po dobro opravljeni spovedi in bomo združeni z vstalim Zveličarjem po vrednem velikonočnem sv. obhajilu.

Bog daj vsem to srečo in veselje!

Msrgr. Val. Zupančič

Pariz

Služba božja za Slovence (80 rue Vaugirard): Velikonočna nedelja: slovesne večernice ob pol štirih popoldne. — Nedelja, 22. aprila, sveta maša ob petih popoldne.

Krst. — V nedeljo 6. marca je v Versaillesu po svetem krstu postal član Cerkve Dominik Ahačič.

rojen 11. februarja, iz družine Franceta Ahačič. Naše iskrene čestitke!

Poroka. — 12. marca je stopila v Verneuil-sur-Indre pred oltar zavedna Primorka gđc. Justi MUNIH. Za življenjskega druga si je izbrala Vandejčana g. Juliëna Retaillëau. Želimo jima obilo božjega blagoslova na njuni življenjski poti in naj ju ne plaši slovenski narod. pregovor, ki pravi: „Komur predobro gre, ta naj oženi se!“

V Kanado je odšel Bizjak Ivan. V novi deželi mu želimo vse dobro. — Mnogi drugi pa čakajo na odhod.

VERSAILLES

Žena Štefana Veindorferja iz okolice Versaillesa je bila operirana v soboto, 5. marca, v versajski bolnici. — Prav tam leži že dva meseca žena tržaškega Slovence Karla Hrovatina iz Versaillesa. — Obema želimo čimprejšnjega ozdravljenja.

LOIRET

Za velikonočno sveto mašo se bomo zbrali na belo nedeljo, 17. aprila, v župni cerkvi v GIDY (kjer stanujeta Roza in Ivan ZEKS). Začetek sv. maše ob 10.30 po sončni uri (ali ob 11.30 po navadni uri); sveta spoved eno uro pred sv. mašo.

Smrtna nesreča. —

Dne 18. febr. je pri delu padel z drevesa Prekmurec Matjas Gabor. Bil je takoj prepeljan v bolnico v Arpajon, kjer je par ur nato umrl na posledicah nesrečnega padca. Truplo je bilo prepeljana v Sully-la Cha-

pelle, kjer stanujeta njegovi sestri in kjer je bil dne 24. februarja pogeb ob številni udeležbi Slovencev. Sestrama, ki se zahvaljujeta vsem, ki so ga spremili na njegovi zadnji poti, izrekamo iskreno sožalje, njemu pa naj bo lahka tuja zemlja, kjer čaka vstajenja. Spominjajmo se ga v svojih molitvah!

Ob nemški meji

Iz pisarne Kat. misije:

V resnem postnem času je hudo zadela družino Pikovnik v Stiringu smrt dragega

dolgo bolnega očeta Frica, roj. 22. 3. 1908 v Št. Lenartu nad Laškim, cerkveno pokopan 16. 2. v Stiring-Wendel. Enako je bil težak udarec za družino Smrkolj iz Creutzwalda, ko je izgubila žena z dvema otrokoma dragega očeta Štefana (umrl 20. 2., pokopan cerkv. 23. feb. v Creutzwaldu). Naj počivata oba rajna rojaka v miru, družinam in drugim sorodnikom pa naše iskreno sožalje!

V tem času je došlo sporočilo, da je po dveletni bolezni umrl v bolnici Petite Rosselle dne 13. marca naš rojak Igljč Franc, šele 41 let star, oče 4 otrok, cerkv. pokopan 16. marca v Stiring-Wendel. — Iz Audun-le-Tiche pa je došlo sporočilo, da je umrl zadet od kapi Štefan Balič, tudi oče 4 otrok, roj. 1. 5. 1896 v Gorici. Obe- ma želimo, da ju Vsemogočni poplača za vse dobro, kar sta storila svoji družini, ter izražamo iskreno sožalje vsem sorodnikom, zlasti pa težko prizadetima družinama!

Dne 17. februarja je imel naš cerkveni zbor „Slomšek“ vsakoletni občni zbor. Ker je naš tajnik g. Ribič še vedno bolan, je g. Ljubo Colija zapisoval potek občnega zbora. Zanimiva so bila poročila, tudi blagajnikova, in z veseljem sprejeta. V letu 1954 je bilo razmnoženih 17 pesmi, od teh 9 novih. Cerkveni zbor ima 262 pesmi. Poleg rednih nastopov vsako nedeljo ter zapovedani praznik je zbor z velikim uspehom pel pri sv. maši v Creutzwaldu na veliko-nočni ponedeljek ter v Habsterdicku 1. maja ob priliki romanja naših rojakov k Materi božji iz Brezij, po raznih cerkvah pa pri porokah (Merlebach, Freyming, Hochwald). Podpisani duhovni vodja cerkvenega zbora je ponovno razložil velik pomen „Slomška“ za bogoslužje kakor tudi v narodnem oziru: s svojim lepim petjem vedno nove in nove vernike privabijo k slovenski službi božji, zato se je zahvalil vsem za sodelovanje, posebno g. organistu in g. dirigentu pa tudi vsem pevcem in pevkam, predsedniku pa za njegovo vodstvo v letu 1954. Ko so sledile volitve, je bil enoglasno izvoljen odbor: predsednik Kosec Franc, Colija Ljubo in Uroš za tajnika in blagajnika. Dirigent ostane g. Šinkovec Emil, organist g. Lapp; za vse velike zasluge za cerkveni zbor je bil bivši tajnik g. Ribič Franc imenovan za častnega člana, kar naj se mu

sporoči v zahvalnem pismu. Istočasno je bil za častnega predsednika „Slomška“ imenovan g. rektor Jugoslov. kat. misije v Parizu g. Čretnik.

Že zdaj sporočamo vsem rojakom, da bo letos veliko romanje k Mariji iz Brezij v Habsterdicku na binkoštni ponedeljek dne 30. maja. Dne 1. maja je nedelja, zato je kapela v Habsterdicku zasedena. Mislimo že sedaj na naše romanje, uredimo vse tako, da bomo na ta dan lahko pohiteli k naši dobri nebeški Materi! Iskreno vabljeni tudi rojaki iz daljnih krajev! Natančen program bo objavljen prihodnjič!

Spored bogoslužja in spovedovanja po kolonijah za Veliko noč bo objavljen v domačih časopisih, tu pa želimo vsem čitateljem „Naše luči“ prav veselo in srečno Veliko noč!

Vaš izselj. duhovnik Stanko iz Merlebacha.

Razna druga sporočila iz naše okolice:

V Homburg-Haut je zadela hčerka našega čevljarja Hafner Franceta Rolanda s srečko eno kravo! Čestitamo!

Lepe nove hiše so si postavili v Creutzwaldu naši rojaki: Balantič in Kristovič. Imeli bomo kmalu celo slovensko vas. Bog daj, da bi vsi srečno živeli v njih. Hiše je blagoslovil slovenski izselj. duhovnik. Letošnja izredno dolga zima kar naprej polaga naše ljudi na bolniško posteljo. Poleg vseh, ki smo jih naštevati v prejšnji številki, je nevarno zbolela draga mati Balantič in enako tudi naš znani Peter Podršenik iz Diesen! Vsem bolnikom želimo, da bi vstali —, če prej ne —, v Veliki noči z zmagoslavnim Jezusom. Tudi oče in mati Pribošek iz Jeanne d'Arc-a sta že dalj časa priklenjena na posteljo, v bolnico v Creutzwald pa je prišla naša rojakinja Škorjanec Pavla.

*

Iskreno čestitamo dobri, verni slovenski materi Resnik Mariji iz Merlebacha (kolonija Cuvellette), ki je 22. febr. tega leta obhajala svojo 79-letnico in je že 19-krat stara mama. Želimo ji, da bi še dolgo, dolgo živela med nami!

Izseljenski duhovnik Stanko

Pišem sredi postnega časa in, ko boste to brali, bo že morda veliki teden. Zveza naših društev sv. Barbare je imela 6. marca svoj letni občni zbor v **Heerlerheide**. Ga. Ana Svet-Theunissen je dobila sinčka Jožka. Društvo Heerlerheide-Brunssum je lepo pripravilo predpustno zabavo. V maju bi rado organiziralo „Materinski dan“ za vse naše matere iz Limburga, poleti pa izlet v Ahrtal v Nemčijo.

V **Hoensbroeku** so imeli 13. februarja občni zbor Društva sv. Barbare. Maša je bila za rajnega Rudolfa Seliča. Novi odbor je naslednji: preds. J. Resnik, podpreds. F. Vodeb, tajnik L. Britovšek, blagajnik E. Markon, preglednika F. Kozole in F. Železnik, zastavonoša F. Železnik in St. Hariš ter F. Železnik ml. kot spremljevalca.

Naši **Eygelshovčani** so znova izvolili stari odbor. Omeniti moramo še, da je predsednik društva g. Albin Papež uspešno naredil izpit za kovaškega mojstra.

Prav dobro se še spominjamo lepega vtiša, ki so ga naredili na nas pevci in igralci iz belgijskega Waterschei-a. Ob njihovi burki za Novo leto smo se res nasmejali in želimo, da bi tudi pri prihodnjih nastopih vedno tako lepo igrali.

NEMČIJA

Moers-Meerbeck. — Pri nas je bila slovenska naselbina v letih 1907. pa do druge svetovne vojne kar 300 družin velika. Med bombardiranjem so se pa Slovenci razkropili, tako da jih imamo le še okoli 20; večinoma je starejših tudi umrlo. Med ostalimi je družina Jožeta Župančiča najbolj na vidnem mestu, ker ima veliko trgovino z živili, skimi potrebščinami (kakor: sočivje, vino, pivo, žganje na drobno in na debelo). G. Župančič je tudi član upravnega odbora; doma je iz Rake na Dolenjskem. Pred kratkim se je oglasila pri njem tudi štokljia in prinesla sina Jožka. Rojaki iz Meerbecka mu iskreno čestitamo! — I. L.

Castrop-Rauxel III. — 16. februarja je slavila rojakinja Julijana Borišek, roj. Jamšek, svoj 65. rojstni dan. Že 42 let je, od-

kar je prišla v Nemčijo. V zakonu se ji je rodilo 11 otrok. Dva sta umrla, enega porušajo od zadnje svetovne vojne sem. Preostalih osem ji je pa za njeno slavo k rojstnemu dnevu in godu z veseljem čestitalo. Tudi dva duhovnika sta se udeležila veslega dneva. Rojakinja je bila vesela in ji želimo še mnogo let. Že dolga leta čita in naroča Mohorjeve knjige in „Našo luč“. Naj bi še dolgo let zdrava lahko še naprej skrbela za svojega ljubljenelega soproga, ki bolega že 10 let na pljučih zaradi rudarske bolezni.

J E Š L A

Na rožni trg je šla
Emilija.
Sred' rož je sevala
kot lilija.

Je svet jo gledal —
se zavzel,
iz njenih rok si
cvet želel.

In dala je po dva, po tri
in tudi več cvetov;
na večer prazna, žalostna
odšla domov.

Iz vrta so zagledale
jo lilije.
A niso je poznale več —
Emilije.

P. A. Francija

MATERINO DELO

Mati bi rada eno popoldne izrabila za nakupovanje in skuša pregovoriti očeta — po poklicu statistika —, naj bi tačas varoval tri živahne otročičke. Naposled očka privoli. Ko se zvečer mati vrne, ji brez besed stisne v roko listič s tole vsebino:

Posušil solze 9-krat.

Zavezal vezalke 13-krat.

Tekal za žogo 3-krat na otroka.

Življenjska doba vsakega balončka 12 sekund.

Svaril otroke, naj ne gredo na cesto, 21-krat.

Otroci šli na cesto 21-krat.

Število popoldnevov, ko bo oče še varoval otroke: 0.

Pravljica

Pred davnimi leti
mi je pravila mamica zlata,
da se v viharh snežnih nočeh
odprejo vsa grobna opolnoči vrata
in v svet odhitijo,
ki spijo v grobeh.

Zvesto poslušala sem pravljico,
vse za resnico sem takrat imela.
A danes, kar vlada svet zmot,
pravljici taki bi več ne verjela.

Zakaj? Zato ker si mislim:
Če le enkrat bi rajniki iz grobov
prišli in videli skvarjeni svet,
tedaj bi naglo in za vselej
v svoje tihe in skromne domove
se vrnili spet.

M. Zupančič, Francija

Šale iz Janežičeve torbe

Pozabljivež. — Profesor: „Poglej, kako sem se že poboljšal! Nocoj prvič nisem pozabil dežnika v kavarni.“ — Žena: „Seveda! A z doma si šel s palico.“

Paglavec. — „Alij veš, kam pridejo taki dečki, ki ne spravljajo denarja v hranilnik?“ vpraša strogo oče. — „V kino!“ brez premišljanja odvrne paglavec.

Dober izgovor. — Tine pride pozno domov. „Koliko je ura?“ vpraša suho njego-

va žena. — „Šele deset, srček!“ odvrne sladko možiček. — Prav takrat pa udari ura eno. — „Aha! Zdaj sem te ujela, da lažeš. Nisi čul, da je bila eno?“ — A Tine ni nikdar v zadregi: „Čisto v redu, če je deset! Saj ničle vendar ure ne bijejo!“

Pri zdravniku. — „Vi bi se torej radi odvadili pijanosti. Ali ste navaden pijanec ali kvartalen?“ — „Kvartalen, gospod doktor!“ — „In kdaj vas zagrabi, vsak teden ali meseč?“ — Pijanec: „Povprečno vsakih dvajset minut, gospod doktor.“

Pisatelj. — „Ne vem, kako naj svojo dramo imenujem — ali žaloigro ali veseloigro?“ — „Kako se pa konča?“ — „S porokol!“ — „No, potem je seveda žaloigra.“

Skedenj bi rad zavaroval. — Kmet: „Če mi skedenj pogori čez 6 let, kaj dobim zato, gospod zavarovalni inšpektor?“ — „Vso zavarovalnino, 10.000 dinarjev.“ — „A če mi pogori čez en teden?“ — „Šest let zapora!“

Moderna. — Pogrebno društvo brzojavi nekomu, ki mu je umrla tašča: „Danes umrla tašča. Prosim brzojavnega obvestila, ali sežgati ali pokopati.“ — Kmalu pride odgovor: „Prosim oboje.“

Podobnost. — Rimski cesar Avgust je vprašal nekega mladeniča, ki mu je bil zelo podoben, ali ni bila njegova mati morda kdaj v Rimu. — „Ne!“, je odgovoril mladenič, „pač pa moj oče.“

Vojaška. — Grof Nargem je prišel k vojakom prostovoljno. Kapetan je z njim zelo vljuden. Pri neki priliki mu reče obzirno: „Vaši gumbi so danes, gospod grof, zelo slabo osnaženi!“ Potem se obrne k sosodnjemu vojaku v vrsti in reče temu: „Ti si prav tak prasec!“

Židovska. — Dva žida srečata na cesti lepotic. Ko gresta mimo nje, prvi z gnusom izpljune. — „Zakaj pa pljuješ, mar ni lepa?“ ga vpraša drugi. — „Nisem pljunil zaradi nje, ampak nad svojo ženo, ki jo imam doma.“

Jedlavec in šepavec. — Jedlavec se spre-
haja s hromim prijateljem po mestu. „Č-č-
č-č-č b-b-b-bi t-t-t-ti ho-hodil z eno n-n-n-
no p-p-po p-p-pločniku, n-n-ne bi n-n-nihče
v-v-edel, d-d-da š-e-e-epaš.” — „Ti pa, če že-
liš, da nihče ne opazi tvojega jecljanja, si
deni ključavnico na svojo prekleto „papo!”

PERIODIQUE

NAŠA LUČ

ZA BISTRE GLAVE

Urejevalnica

Če prav urediš po vrsti naslednje zloge,
dobiš lepo velikonočno voščilo:

VE-, NE, KE!, LE, SE-, NOČ-, PRAZ-,
LI-, KO-, NI-, VE-.

Dopolnilnica

- ava jedo živali
- ava domača žival
- ava slovenska reka
- ava žensko ime
- ava barva
- ava del telesa

Namesto črtic postavi te črke:

d, g, k, l, l, l, p, r, r, r, s, t.

Uganka

(D. D. iz Zwartberga)

Škoda da nisem malo večji!

Ko bi mogel še to doseči,

vse bi dejalo: „Vidiš jelena!”

Zdaj mu nisem še do kolena...

Kdo je to?

(Rogal)

REŠITEV MARČEVE KRIŽANKE

Vodoravno: 1 marec, 6 Avala, 7 rej, 8 h, 9 i, 10
ave, 12 bo, 14 aj, 15 osel, 17 raven. — Navpično: 1
Maribor, 2 ave, 3 raja, 4 el, 5 Cahej, 11 vale, 13 osa,
16 ev, 18 n.

MOHORJEVA DRUŽBA V CELOVCU

vam preskrbi knjige:

Jurčič: „Jurij Kozjak” v francoščini (1.80 \$), v an-
gleščini (2 \$).

F. Finžgar: „Sedem postnih podob” v francoščini
in angleščini (0.50 \$).

F. Terčelj: „Vozniki” v francoščini in angleščini
(1.50 \$).

VSEM ROJAKOM PO SVETU —

VSEM SOTRUDNIKOM

POVERJENIKOM IN NAROČNIKOM

ŽELIJO

veselo

Veliko

noč

UREDNIŠTVO,

UPRAVA IN TISKARNA „NAŠE LUČI”

*Urednik
odgovarja:*

A. Janežič, Belgija: Zaenkrat nam je osta-
lo še precej poslanega. Bo prišlo na vrsto drugič.

M. Zupančič, Francija: Hvala za poslano
za tiskovni sklad. Članek o izletu je bil objavljen v
januarski številki.

P. A., Francija: Bomo porabili ob priliki.

Danica D., Houthalen, Belgija: Hva-
la za poslano. O Matičku objavimo za Krompirč-
kom.

